

Péntek Imre

Kendlimajori művészek, a világ minden tájáról, a járvány idején

Ludvig és barátai kiállítás a nagykanizsai Magyar Plakát Házban

Járvány van, félelem van, mindenki nagyon óvatos. A művelődési intézmények igyekeznek betartani az előírásokat, de másfelől a közönség felé is kacsingatnak. Csábítják őket a megszokott programokkal. Ha ritkásan is, de mindig akad néző, szemlélő, akiben a tudásvágy nagyobb, mint a veszélyérzet.

Így van ez a képzőművészeti kiállítótermek, galériák esetében is. Budapesten persze könnyebb lehetőségeket teremteni, mint vidéken. De azért itt is megmozdul a mezőny, nem csillapul a vállalkozó kedv, és jobbnál jobb kiállítások csábítják nemcsak a törzsközönséget, de az alkalmi kíváncsiakat is. Nincs ez másképp Zalában sem. Bár most a Göcseji Múzeum felújítása miatt kiesett egy ismert hely, sőt, helyek, de Nagykanizsán nem állt meg élet, a Magyar Plakát Házban nyílt ősszel kiállítás, amelynek főszereplője a Ludvig Művésztelep és a hozzájuk csatlakozó nemzetközi társaság. A Ludvig Zoltán és családja által szervezett alkotótelep túlélte az éveket, a nem könnyű 25 évet, amit egy szép album kiadásával ünnepelt meg, és ma, a járvány ellenére megrendezte az immár hagyományosnak mondható kendlimajori együttlétet és az itt születő műtárgyak bemutatóját. (A hasonló akció a zalaegerszegi Gébárti Nemzetközi Művésztelepnek nem jött össze, egyesek szerint a pénz, mások szerint a járvány volt az akadály.) Igaz, Ludvig Zoltán elmondta, hogy aki korábban repülőgéppel érkezett, az nem tudott útra kelni. (Vagy nem mert.)

Az idei augusztusi művésztelep résztvevői a közeli országokból jöttek, s hogy ne hiányozzanak távol keleti művésztársaik, e mostani kiállításra válogattak az elmúlt évek alkotásaiból. Így Jött létre az *Ludvig és barátai* kiállítás a Plakát Házban, amely számtalanszor bizonyította: egy igazán ideális kiállítóterem.

Az elmúlt időszakban csak csodálkozni tudtam, hogyan sikerült Ludvigéknek ezt a nemzetközi gárdát idecsábítani? Mert az osztrák, német, olasz és francia művészek még hagyján, de jöttek spanyol, portugál művészek, jöttek orosz, ukrán alkotók, igaz, többnyire nem saját hazájukból, hanem Németországból, Franciaországból, Ausztriából. Sokan a kinti akadémiákon tanultak, s itt ragadtak, de nem csak a Közép-Európából, hanem Távol-Keletről, Malajziából, Kuvaitból, Egyiptomból, Indonéziából, Vietnámból. S nem maradtak el a magyar alkotók sem, Erdős János, Győrfi András. Korbély István, Tóth Pitya István, Simon János, Balogh István Péter, Csuta György és mások. A zalaiak sem hiányoztak, mint Págyi Zsóka, Tóth Norbert, a Ludvig család: az apa, Zoltán, Klára, a feleség, és a fiuk, Dániel.

Ha ezt a nemzetközi gárdát tekintjük, valóban csak csodálkozni lehetett azon a szervezőmunkán, amit Ludvigék végeztek. Ha tudni akartam, mi

történt a festészetben a Távol-Keleten, csak el kellett látogatni egy-két Ludvig-művésztelepi kiállításra. Szerencsére, a nemzetközi stílusáramlatok hatása olyan erős, hogy ezek elől ki tértetni nem lehet. A posztmodern épp úgy jelen van Egyiptomban, mint Malajziában, a geometrikus absztraktnak vannak hívei Vietnámban is. A kurátorok a mostani kiállítást is kiegészítették régi anyaggal; a folytonosság így is, úgy is megteremtődött.

A kiállítók nem könnyítették meg a szemlélők dolgát: nem adtak címet képeiknek. Ez egyébként más kiállításokon is előfordul, a művészeknek az a véleménye, hogy adjanak címet a látogatók. Ők minek fáradjanak vele? Nem tudom, a művészeti írók többnyire elfogadják az alkotó ajánlatát, s az asszociációk értelmezése terén nagy segítség a cím. Ugyanakkor az is egy helyzet, ha nem kapunk ilyen orientációt, segítséget.

De nézzünk szét a mostani kollekcióban!

Vladimir Ryabchikov orosz festő talán legközelebb a misztikus, szimbolista felfogáshoz állhat, íróasztalának fiókjai titokzatos formák, amelyek titkokat rejtegetnek. A szintén orosz Liliána Spiktorenko egy szobabelsőt ábrázol, melynek enteriőrjében egy kis elven fácaska növekszik. Ettől válik a holt bútorzat élővé. A német Klaus Neuper szintén egy kert belsejébe enged betekintést, melyben különböző ritki-

tó szirmú virágok nyílnak. A kanizsai Kotnyek István almái és körtéi – ezúttal mint csendélet-kompozíció – szintén e témakörhöz csatlakoznak. Gerd Messmann (magyar) pipacsai is a német piktor táblaképét dekorálják. Simon János aranyfényben ragyogó városaiból adott be egyet, Korbély János pedig életre keltette az elnyújtózó háztömböket. A lírai realizmus sem veszett ki a kollekcióból. Estella Railenau – Moldáviából – a gyerekkocsiba fantasztikus babákat álmodott, amelyek inkább játékokra emlékeztetnek. Tang Yeok Khang fekvő férfi aktja kiszolgáltatva helyezkedik el a szörny alatt. Az orosz Elena Sumacher kettős portréja a hasonlóság és különbség lehetőségeivel játszik, az egyiptomi Kareen Helmy pedig egy varrónő lírai portéját festette meg. Ennek mintegy csúcspontja a horvát Zeljko Hudek, aki kelet-európai portékat – valódi arcképcsarnokot – festett nagyméretű táblaképén. (Egyébként a művésztelep egyik régi törzs-alkotója.) Győrfi András portréja egy nagy süvegű alakot állít elének, fejfedőjén szemek garmadájaival.

A vietnami Ngo Van Sac tusszerűen rajzolt piaci figurákat állított elének, Csuta György pedig kissé elvont női portréival kápráztat el. Az orosz Akhar Esenov azt az ötletet valósítja meg, amikor a realiztikus figurák feje egy sakktáblán kel életre.

Az elvont, absztraktszerű alkotások sem ritkák. A szintén orosz Ludmilla Baltsaeva kőlabdacsáival nyugózik le, az egyiptomi Ahmed Sakr egyiptomi és kopt írásképeket variál rendkívül jellegzetes alakzattá. Persze, vannak kevésbé besorolható elemek, mint az indonéz Valentinus Rommy Iscondar, aki egy buddhista istenőt festett le, teljes élethűséggel. Vagy az orosz

Alexander N. Oszipov, aki egy mozgalmas tenger alatti életképpel lep meg. Érdekes darab Tóth Norbert ecsetrajza, egy gerenda-építményről. A magyar kollekció jellegzetes, kissé érzékeny vonalakkal ábrázolt női aktja Szőke Péter Jakab festménye. A zalai anyagot erősítette Págyi Zsóka plasztikája is, mely a fa és kerámia egységét valósítja meg.

A tárlat meglepetései közé tartozik Ludvig Klára kollekcója, melyben különösen kitűnő munka egy hintaszék „portréja”. Ludvig Dániel is remek festményekkel képviseltette magát: a kör alakú formához remekül alkalmazkodó kis és nagy, mulatságos cicák láthatók képein. Ezt a metódust eljuttatva kitergetett párnácskákkal is, amelyek mintha száradó állatbőrök lennének. Természetesen kíváncsiak voltunk, a mester, az alapító, Ludvig Zoltán munkáira is. Láttunk tőle olyan „ludvigos”, archaikus formákat is, de engem leginkább kis madarai ragadtak meg. A verebek egymással beszélgetnek, de a madaras életképe csupa derű, mozgalmasság, vidámság. Nekem ez azért is tetszett, mert korábban a Ludvig-képeken a fekete uralkodott, kissé komor hangulatot árasztva. Ezek az új képek viszont oldódásról tanúskodnak, a létezés derűjét árasztva.

A Ludvig és barátai kiállítás egyszerre összegző, visszatekintő és újdonságokat nyilvánosságra hozó műegyüttes. Tanulságos, informatív, lelki-szellemi kalandozásra serkent, ebben a bezáruló világban. Reméljük, jövőre elhárulnak az akadályok, és Ludvig-társaság teljes körűen, akadályoktól mentesen a kendlimajori alkotótelepre érkezhetsz. Hogy Múzsának hódoljon, legjobb képességei szerint.